– по-третє, баланс не враховує можливість бізнесу здійснювати поточні розрахунки за кредиторською заборгованістю шляхом тимчасового додаткового залучення коштів на умовах зобов'язань. При цьому суб'єкт господарювання може погашати борги які потребують негайної оплати за рахунок зобов'язань майбутніх періодів. Це дозволяє не змінювати загальну суму зобов'язань, а лише переміщувати їх за структурою джерел формування та використовувати наявні активи для завершення господарських процесів з метою одержання максимальної доданої вартості;

– по-четверте, баланс не відображає рівень сумнівності дебіторської заборгованості як одного з найважливіших індикаторів кредитоспроможності.

Виходячи з цього, кожний суб'єкт господарювання повинен мати індивідуальний підхід до інформаційного забезпечення управління кредитоспроможністю.

Список використаних джерел:

1. Фоміна О. В., Сопко В. В., Августова О. О. Управління платоспроможністю підприємства. Ефективна економіка. 2020. № 6. – URL: http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=7973.

2. Цаль-Цалко Ю. С., Мороз Ю. Ю., Суліменко Л. А. Фінансовий аналіз : підручник. Вид. 5-е, допов. Житомир: Рута, 2012. 609 с.

УДК 336.6:658.14

Петренко О.П.,
кандидат економічних наук, доцент,
доцент кафедри економічної теорії і економіки підприємства,
Терзман Т. В.,
здобувач вищої освіти,
Одеський державний аграрний університет

УПРАВЛІННЯ ФІНАНСОВИМИ РЕСУРСАМИ ПІДПРИЄМСТВА

У сучасних умовах ринкової економіки головною метою підприємства є підвищення ефективності її діяльності через розумне управління грошовими потоками. Це сприяє досягненню фінансової стійкості, регулярності функціонування підприємства, швидкому обороту капіталу, зниженню ризику неплатоспроможності та отриманню прибутку. Життєздатність та ефективність

функціонування підприємства залежать від достатності чистого грошового потоку, що в своєму разі забезпечується наявністю достатнього обсягу грошових ресурсів на рахунках підприємства.

На думку Кошельок Г.В.: «Кінцевою метою оптимізації грошових потоків підприємства є максимізація чистого грошового потоку від операційної діяльності підприємства, що підвищує рівень його самофінансування й знижує залежність від зовнішніх джерел фінансування» [1,с.100].

Управління фінансовими потоками підприємства включає в себе комплекс засобів, стратегій і прийомів, які використовують керівництво організації для переміщення коштів з метою досягнення поставленої цілі. Грошовий потік вказує на фактичний рух фінансових коштів, який триває безперервно протягом усього часу.

Розглянемо величини чистих грошових потоків за видами діяльності та їх вплив на результативний грошовий потік на прикладі аграрного підприємства СВК «РОДИНА» Білгород-Дністровського району Одеської області (рис.1).

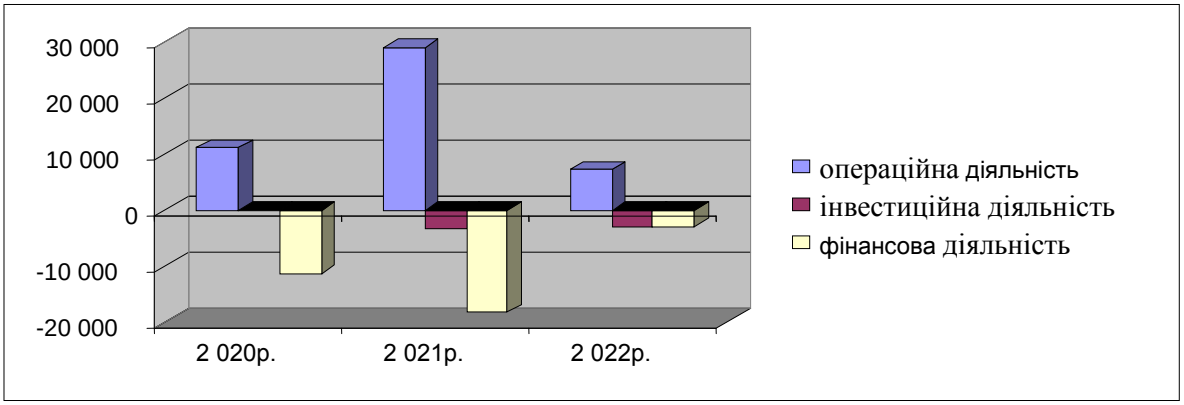

Рис. 1. – Трендова динаміка чистого грошового потоку СВК «РОДИНА» за видами діяльності, тис грн.

Джерело: побудовано автором

Протягом досліджуваного періоду у СВК «РОДИНА» спостерігався рух коштів викликаний внаслідок здійснення операційної, інвестиційної та фінансової діяльності. Слід зазначити, що інвестиційна та фінансова діяльність підприємства супроводжувалась відтоком грошових коштів у поточному періоді. Щодо грошових потоків від операційної діяльності, варто відзначити їхню змінність в обсязі. Так, у 2021 році ми спостерігаємо найбільший позитивний грошовий потік від операційної діяльності,

який склав 29 126 тис. грн., тоді як найнижчий рівень відзначається у звітному 2022 році і становить 7 214 тис. грн. грн. Найбільший від'ємний грошовий потік від інвестиційної діяльності у 2021 році на рівні 3 500 тис. грн., а також найбільший від'ємний грошовий потік від фінансової діяльності у розмірі 18 335 тис. грн. грн.

Олійник О.О. зауважує, що: «Грошові потоки повинні бути синхронізовані й спрямовані на усунення сезонних та циклічних коливань як у формуванні позитивних, так і негативних грошових потоків, а також для оптимізації середніх залишків готівки» [2, с.85].

Оптимізацією є створення необхідних умов для максимізації чистого грошового потоку підприємства, збільшення якого забезпечує підвищення рівня самофінансування підприємства та зменшує залежність від зовнішніх джерел фінансування. Управління грошовими активами повинно спрямовуватися на забезпечення ефективного використання тимчасово вільних грошових ресурсів. Для досягнення цієї мети розробляється комплекс заходів, спрямованих на мінімізацію втрат грошового доходу та забезпечення захисту від інфляції під час утримання грошових коштів. Основними компонентами цієї стратегії є:

- домовленість із банком, який покриває розрахункове обслуговування підприємства, щодо умов утримання грошових активів на поточному рахунку із сплатою відсотків за депозит за середню суму цього залишку;
- використання короткострокових фінансових інструментів, зокрема депозитів у банках, для тимчасового утримання грошових активів, що належать до страхових та інвестиційних капіталів;
- використання високоприбуткових інструментів фондового ринку, таких як державні короткострокові зобов’язання, короткострокові депозитні сертифікати банків та інші, для інвестування вільного капіталу грошових активів [3].

Таким чином, оптимізація фінансових потоків – це процес визначення найефективніших методів їх управління на підприємстві з урахуванням умов та особливостей його економічної діяльності.

Список використаних джерел:

1. *Кошельок Г. В. Оптимізація грошових потоків підприємства в сучасних умовах. Науковий вісник УжНУ. 2019. № 26(1). С.100-103.*
2. *Олійник О.О. Оптимізація руху грошових потоків підприємства в антикризовому фінансовому управлінні. Матеріали*

Всеукраїнської науково-практичної конференції «Сучасні проблеми бухгалтерського обліку та фінансів» (м. Київ, 23-24 листопада 2021 р.), КНЕУ. Київ, 2021. С. 84-86 URL: http://surl.li/ptnth

3. Петренко О.П. Державне регулювання грошового обороту та грошового ринку в умовах воєнного стану. Економіка харчової промисловості. 2022. № 15. URL: http://surl.li/sxxnk

УДК 658.15:005.6:336.71.01

Решетняк Т.В.,
старший викладач кафедри
бізнес-аналітики та цифрової економіки,
Національний авіаційний університет

ВИКОРИСТАННЯ МОДЕЛЮВАННЯ ДЛЯ УДОСКОНАЛЕННЯ ОЦІНКИ ФІНАНСОВОГО СТАНУ ПІДПРИЄМСТВ

У сучасній вітчизняній економічній літературі, а також у роботах закордонних економістів, наводиться досить широкий вибір видів математичних моделей для проведення оцінки фінансового стану підприємств [1-6].

Фінансовий стан підприємства характеризується значною кількістю показників. Відобразити їх характер і тенденцію змін при проведенні аналізу досить складно, тому виникає необхідність у використанні методів математичного моделювання для проведення такої оцінки.

У міжнародній практиці практикують використання моделей, що базуються на побудові інтегрального показника [1-3]. Дані для розрахунків беруться з фінансової звітності підприємств.

Західні економісти використовують методику дискримінантного аналізу для побудови математичних моделей прогнозу банкрутства підприємств. Моделі Альтмана, Спрингейта, Ліса і Таффлера, Фулмера, та Змієвского [6] тощо, розроблені для американських та європейських підприємств. Такі моделі досить прості у використані. Вони надають можливість не тільки оцінити поточний рівень фінансового стану, але й зробити прогноз рівня банкрутства підприємств на майбутнє.

Але вагові коефіцієнти фінансових показників, що входять до інтегрального показника, побудовані з урахуванням економічного середовища зарубіжних країн. Бухгалтерська звітність вітчизняних